

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898981
Dátum vydania rozhodnutia:	17.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898981.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štěpánika na neverejnom zasadnutí 17. marca 2015 v Bratislave v trestnej veci proti odsúdenému M. E., pre zločin ťažkej krádeže za účelom zárobku sčasti vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1, číslo 4, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka a iné o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2015, sp. zn. 4 Ntc 11/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2015, sp. zn. 4 Ntc 11/2014, sa zrušuje.

Podľa § 16 ods. 1 písm. m/ zák. č. 549/2011 Z.z. uznanie rozsudku Krajského súdu Korneuburg z 2. mája 2013, sp. zn. 601 Hv 7/13z, v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň zo 17. decembra 2013, sp. zn. 22 Bs 328/13s, a vykonanie trestu odňatia slobody v trvaní štyri roky uloženého týmito rozsudkami občanovi Slovenskej republiky M. E., nar. XX. M. XXXX v K., bytom Z. XXXX/X, K., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justičnom zariadení Stein, Rakúska republika, sa odmieta.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) tak, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 549/2011 Z.z.) rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 2. mája 2013, sp. zn. 601 Hv 7/13z, v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň zo 17. decembra 2013, sp. zn. 22 Bs 328/13s, týkajúci sa odsúdeného M. E., nar. XX. M. XXXX v K., trvale bytom Z. XXXX/X, K., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justičnom zariadení Stein, Rakúska republika, ktorým bol uznaný za vinného zo zločinu ťažkej krádeže za účelom zárobku sčasti vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1, číslo 4, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka a iné, začo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyri roky, sa čiastočne uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti uznania za vinného zo zločinu ťažkej krádeže za účelom zárobku sčasti vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1, číslo 4, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad a § 15

rakúskeho Trestného zákonníka a z prečinu odcudzenia bezhotovostného platobného prostriedku podľa § 241e ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka na skutkových základoch uvedených v prvostupňovom rozsudku, a v časti týkajúcej sa uloženého trestu odňatia slobody.

Na výkon uloženého trestu odňatia slobody súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Slovenskej republiky zaradil odsúdeného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odvolanie odsúdený M. E. v zákonnej lehote písomným podaním, v ktorom vytýkal prvostupňovému rozhodnutiu zaradenie na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, argumentujúc tým, že súdy Rakúskej republiky nerozhodujú o zaradení odsúdeného na výkon trestu, rozhoduje o tom zložka rakúskeho ministerstva spravodlivosti. Vykonával už temer polovicu trestu a pre dobré správanie a pracovný výkon sa dostal na úsek s pobytom bez dozoru, čo zodpovedá zaradeniu na výkon trestu na Slovensku s minimálnym stupňom strázenia, takže rozhodnutím súdu prvého stupňa mu bolo v rozpore so zákonom o uznaní a výkone rozhodnutia priťažené. Namietal, že časť činov, ktorými bol v Rakúsku uznaný za vinného, nie je na Slovensku trestná. Krajský súd napriek správne neuznanej za trestný čin na Slovensku „utajenie dokladov“ nezmiernil výšku uloženého trestu, pričom na Slovensku trestné činy, ak by za ne bol súdený súdmi Slovenskej republiky majú hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody tri roky. Navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil vec na nové konanie za účelom vyžiadania stanoviska rakúskych justičných orgánov k jeho zaradeniu na výkon trestu odňatia slobody a aby mu bol trest zmiernený pod sadzbu tri roky v rozpätí šesťnásť až tridsať mesiacov. Alternatívne odsúdený M. E. navrhol, aby po zrušení rozsudku krajského súdu vo veci rozhodol najvyšší súd. Krajská prokuratúra v Bratislave sa k odvolaniu odsúdeného M. E. nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd na podklade včas podaného odvolania odsúdeným M. E. preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že podané odvolanie je dôvodné.

Ak sa nejedná o trestné činy spadajúce do niektorej z kategórií trestných činov vymedzených v ustanoveniach § 4 ods. 2 a ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z., čo je i posudzovaná trestná vec odsúdeného M. E., možno podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona cudzie rozhodnutie uznať a vykonať v Slovenskej republike len ak skutok (skutky), pre ktorý (é) bolo rozhodnutie vydané je trestným činom (sú trestnými činmi) aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Ak niektorý zo skutkov rozhodnutia krajiny pôvodu nie je na území Slovenskej republiky trestným činom, nie je možné uznať a vykonať rozsudok ako celok na území Slovenskej republiky. Za splnenia zákonných podmienok však možno podľa § 17 ods. 1 veta druhá zák. č. 549/2011 Z.z. po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.

V konkrétnej prejednávanej veci správne krajský súd konštatoval, že jeden zo skutkov rozhodnutí súdov Rakúskej republiky, v týchto rozhodnutiach právne kvalifikovaný ako prečin utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky trestným činom. Pri transformácii rozsudkov súdov Rakúskej republiky na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky je tak možné postupovať len čiastočným uznaním a výkonom rozhodnutí štátu pôvodu na území Slovenskej republiky. Z tejto skutočnosti i zákonnej podmienky predchádzajúcej dohody s justičným orgánom štátu pôvodu vychádzal krajský súd, keď predložil Ministerstvu spravodlivosti Rakúskej republiky návrh na čiastočné uznanie a výkon dotknutých rozsudkov súdov Rakúskej republiky na území Slovenskej republiky v časti

I./A/, I./B/ (teda tých, ktoré majú ekvivalent trestnosti podľa právneho poriadku Slovenskej republiky) bez uznania a výkonu na území Slovenskej republiky časti III. rozsudkov (súdov Rakúskej republiky), teda vo vzťahu ku skutku, ktorý na území Slovenskej republiky trestným činom nie je (prečin utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka) za nezmeneného druhu a výmery súdmi krajiny pôvodu uloženej trestnej sankcie. Inak povedané návrh krajského súdu znel na transponovanie (prenesenie) kvantitatívne a (tým aj) kvalitatívne menej trestných činov z rozhodnutí súdov štátu pôvodu na území Slovenskej republiky rozhodnutím súdu za uznania a vykonania odsúdeným rovnakej sankcie (trestu odňatia slobody). Takto predložený návrh Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky

písomným podaním akceptovalo, čím formálne došlo k dohode súdu Slovenskej republiky rozhodujúcom o (čiastočnom) uznaní a výkone (cudzieho) rozhodnutia s justičným orgánom štátu pôvodu.

Uvedený postup prvostupňového súdu s jeho následným rozhodnutím napadnutým odvolaním odsúdeného M. E. je však v rozpore s ustanovením § 16 ods. 1 písm. m/ zák. č. 549/2011 Z.z. o dôvodoch odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia.

Pri čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia štátu pôvodu na území Slovenskej republiky musí v každom prípade dôjsť k zníženiu trestnej sankcie po zohľadnení skutočností, že jeden zo skutkov, v konkrétnom prípade skutok právne kvalifikovaný súdmi Rakúskej republiky ako prečin utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, nie je v Slovenskej republike trestným činom.

Ak by súd čiastočne uznal rozsudok a neznížil sankciu, k čomu rozsudkom krajského súdu došlo, bolo by to a v konkrétnom prípade i je v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho procesu, ktorého imanentnou (nedeliteľnou, vlastnou) súčasťou je i rozhodovanie o sankcii, aby odsúdený na území Slovenskej republiky vykonával trest spojený s odňatím slobody v nezmenenom rozsahu aj za to, čo trestným činom nie je.

Vychádzajúc z uvedených princípov tak bol už návrh krajského súdu na dohodu s justičným orgánom štátu pôvodu (následne ním akceptovaný) v rozpore s možným uznaním a výkonom rozhodnutia štátu pôvodu na území Slovenskej republiky, čím nebola splnená materiálna podmienka tak koncipovanej dohody. Ak teda materiálne k takejto dohode nemohlo dôjsť, bola naplnená podmienka dôvodov odmietnutia (čiastočného) uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. m/ zák. č. 549/2011 Z.z., čo bráni postupu súdu podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. rozhodnúť o uznaní a výkone rozhodnutia.

Akceptácia pôvodnej dohody justičným orgánom Rakúskej republiky bráni konvalidovaniu rozsudku súdu prvého stupňa rozhodnutím odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto zrušil podľa § 518 ods. 4 Tr. por. napadnutý rozsudok a vychádzajúc z nemožnosti naplnenia dohody s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia (viď predchádzajúci text odôvodnenia tohto rozsudku), čo je dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 písm. m/ zák. č. 549/2011 Z.z., rozhodnutie štátu pôvodu na území Slovenskej republiky neuznal.

Vzhľadom k bazálnemu (základnému) rozhodnutiu o neuznaní (a výkone) cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, stáva sa irelevantným posudzovanie zákonnosti či nezákonnosti zaradenia odsúdeného M. E. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, namietané odsúdeným v ním podanom odvolaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.